

zabýval-li se žal. úřad otázkou prospěšnosti, účelnosti a odbornosti civilní praxe, kterou st-lé uplatňují.

Z těchto důvodů bylo zamítnouti obě stížnosti jako neodůvodněné.

Č. 2033.

Vojenské věci (odepření zaopatřovacích požitků pro poškození čsl. národa): * Průkaz o jednání uvedeném v § 4, odst. II. a § 6 zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. proveden jest teprve tehdy, bylo-li rozhodnutí ministra národní obrany dodáno obviněnému písemně i s důvody. Po uplynutí lhůty stanovené v § 3 cit. zák. není již ministr národní obrany kompetentním uvedené rozhodnutí obviněnému doručovati.

(Nález ze dne 2. března 1923 č. 3295.²⁾)

V ě c: Eugen Sch. v L. (adv. Dr. Bertold Knöpfelmacher z Litoměřic) proti ministerstvu národní obrany (min. místotajemník Dr. Jar. Hándl) o přiznání pensijních požitků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím uznal mno na návrh meziministerského poradního sboru po ústním jednání provedeném ve smyslu § 25 vlád. nař. z 3. září 1920 č. 514 Sb., že st-li nepřisluší nárok na zaopatřovací požitky podle § 4 zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb., ježto bylo ve stanovené lhůtě po provedeném řízení prokázáno, že za války poškodil čsl. národ a to tím, že jako vojenský velitel v L. působil na ministerstvo války, bývalé místodržitelství a Armee- Ober- Komando v oboru politickém způsobem štvavým proti českému učitelstvu, profesorům a sokolstvu, doporučuje nejradikálnější prostředky, aby vymýcena byla šířená tehdy snaha po samostatnosti Čech, což svědčí o jeho zášti proti českému národu.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané a vytýkající jemu vady řízení i nezákonnosti uvažil nss toto:

St-l požíval jako pensionovaný rakousko-uherský gážista ve smyslu § 5 zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. pensijních zaopatřovacích požitků od čsl. státu. Těchto požitků mohl býti zbaven jen tehdy, nastal-li u něho některý z případů v § 6 cit. zák. uvedených, tedy v přítomném případě jen tehdy, na kolik mu bylo do 1 roka po návratu ruských legií prokázáno, že se dopustil jednání v 2 odst. § 4 cit. zákona označeného t. j. že za války buď čsl. národ nebo jeho příslušníky poškodil jednáním svědčícím o jeho zášti proti čsl. národu, nebo že se snažil pronásledováním čsl. národa nebo jeho příslušníků nabýti zvláštních osobních výhod a prospěchů.

Jako den návratu ruských legií stanoven byl vl. nařízením z 8. ledna 1921 č. 8 Sb. den 30. listopadu 1920, končila tedy lhůta, stanovená v § 3, 4 a 6 cit. zákona dnem 30. listopadu 1921.

¹⁾ Stejně nálezy další na př. nál. z 2. června 1923 č. 9471.

Způsob, jakým prokázati jest jednotlivci, že se dopustil činů svrchu označených, stanoven jest v §§ 21—27 vl. nař. ze dne 3. září 1920 č. 514 Sb. § 25 stanoví v odst. 5, že rozhodnutí mno jest obviněnému dodati písemně i s důvody, § 27 pak stanoví v odst. 3, že řízení uvedené v §§ 21—26 musí býti provedeno nejpozději do jednoho roku po návratu čsl. ruských legií.

Z ustanovení těchto jest zjevno, že doručení odůvodněného rozhodnutí, kterým se vyslovuje podle § 4 nebo 6 cit. zák. odnětí zaopatřovacích požitků, náleží v řetěz oněch aktů, jež tvoří řízení shora uvedeným prováděcím nařízením předepsané, a že řízení toto skončeno jest teprve tenkrát, když rozhodnutí ministrovu doručeno bylo obviněnému. K pojmu prokázání onoho zavinění, jež stihá zákon odnětím pensijních požitků, náleží tedy, aby osoba, již má býti zavinění prokázáno, byla uvědoměna o tom, že a proč se pokládá ono zavinění za prokázané.

Jakmile však prošla lhůta, během níž takovéto prokázání jest po zákonu možno, pak nemůže mno pokračovati v řízení směřujícím k provedení tohoto průkazu, nemůže předsevzítí už žádné úkony, tvořící součást tohoto řízení, tedy ani doručiti rozhodnutí, na němž se třebas už dříve usnesl, neboť doručení toto jest nezbytnou součástí aktu, kterým má obviněnému jeho provinění býti prokázáno.

Učinil-li tak mno přece a předsevzal-li doručení svého nálezu po uplynutí stanovené lhůty, přestoupil onu časově omezenou kompetenci, jež mu byla shora cit. zákonem dána a jest úkon tento a tím i rozhodnutí samo v rozporu se zákonem.

Ježto v daném případě, byť i byl mno souhlas svůj s návrhem meziministerského sboru vyslovil již dne 28. listopadu 1921, tedy před uplynutím zákonem stanovené jednorocní lhůty, dal rozhodnutí své st-li doručiti teprve dne 31. března 1922, tedy po uplynutí této lhůty, jeví se rozhodnutí toto nezákonným, pročez je bylo zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 2034.

Věci církevní (kongruové doplatky katolickým duchovním — Slovensko): Příslušný ministr nemůže duchovnímu pro protistátní chování odejmouti doplatky kongruové přímo i ihned, nýbrž jen za dodržení lhůt a formulit zákonem stanovených.

Administrativní řízení: O rozsahu plné moci ministra pro správu Slovenska.

(Nález ze dne 2. března 1923 č. 3296.)

Věc: Augustin P. v L. (adv. Dr. Jan Lelley z Nitry) proti církv. referátu při úřadě ministra s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě stran vidimace kvitance na státní doplňky a výpomoci.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.